

Wierni świeccy

1. Każdy człowiek jest członkiem jakiejś wspólnoty: rodzinnej, zawodowej, narodowej, czy innej. Świadomość tej przynależności pozwala mu odkryć własne miejsce w każdej z tych wspólnot i związane z nim zadania i cele, oraz dzieloną z innymi odpowiedzialność. Podobnie każdy człowiek ochrzczony jest członkiem wspólnoty ludzi wierzących, czyli Kościoła i może w nim odnaleźć swoje miejsce i określone funkcje do spełnienia. Nie wszyscy zdają sobie jednak z tego sprawę. Wielu ludzi utożsamia Kościół tylko z duchownymi i osobami zakonnymi. W tak rozumianym Kościele trudno znaleźć miejsce dla świeckich.

2. Tymczasem, tak jak przychodząc na świat w rodzinie każdy człowiek staje się jej pełnoprawnym członkiem, tak rodząc się duchowo poprzez sakrament chrztu człowiek staje się pełnoprawnym członkiem wspólnoty Kościoła. Jak naucza Katechizm, **świeccy, czyli ci, którzy nie należą do stanów kapłańskiego i zakonnego, poprzez chrzest zostają wcieleni w Chrystusa** (por. KKK 879).

Trzeba podkreślić, że z racji odrodzenia w Chrystusie wszyscy wierni, a zatem stan duchowny, osoby konsekrowane i wierni świeccy, są równi co do godności i działania (por. KKK 872). Jak pisze św. Paweł w Liście do Koryntian, „wszyscyśmy bowiem w jednym Duchu zostali ochrzczeni (aby stanowić jedno Ciało...” (1 Kor 12,13). Istnieje jednak zróżnicowanie co do funkcji i powołania wiernych.

3. Wierni świeccy znajdują się w szczególnej sytuacji. Są członkami Kościoła, a jednocześnie aktywnie i bez żadnych ograniczeń mogą uczestniczyć w życiu społecznym, politycznym, gospodarczym i kulturalnym współczesnego świata. Mogą zajmować istotne stanowiska i pełnić określone funkcje w społeczeństwie – takie, których nie może sprawować osoba duchowna. To oni także są podstawą wspólnoty małżeńskiej i rodzinnej. Ta obecność we wszystkich środowiskach daje im możliwość wypełniania misji głoszenia Królestwa Bożego, powierzonej wszystkim wierzącym.

Wierni świeccy na swój sposób stają się uczestnikami kapłańskiej, prorockiej i królewskiej misji Chrystusa i sprawują właściwe całemu ludowi chrześcijańskiemu posłanie w Kościele i świecie (por. KKK 879). **Mają swój udział w Chrystusowym kapłaństwie, którego istotą jest składanie ofiary.** Świeccy, chociaż nie sprawują eucharystycznej Ofiary, to przecież czynnie w niej uczestniczą. W jej trakcie polecają Bogu swoje cierpienia, trudy, czyny, pracę, życie rodzinne i małżeńskie. Wszystko to ma wartość ofiary duchowej. **Wierni świeccy uczestniczą także w funkcji prorockiej Chrystusa. Mogą ją realizować poprzez dawanie świadectwa o Bogu swoimi czynami i słowami.** We współczesnym świecie nie jest to łatwe. Żyjemy w czasach, o czym wielokrotnie pisał sługa Boży Jan Paweł II, w których dochodzi do dramatycznego ścierania się cywilizacji życia i śmierci, a nawet dominacji tej ostatniej. Do walki z jej przejawami potrzebna jest odwaga i wola stawania w obronie wiary, życia i wartości moralnych, tak jak czynili to w pierwszych wiekach chrześcijaństwa apologety, czyli obrońcy wiary. Przede wszystkim jednak potrzebna jest pogłębiona świadomość religijna, znajomość Pisma Świętego i zawartych w nim prawd wiary. Tę niezbędną duchową formację może otrzymać wierny świecki w różnych ruchach, stowarzyszeniach i wspólnotach kościelnych. Uczestnicząc w nich, służy także Kościołowi powszechnemu i lokalnemu swoimi umiejętnościami i darami. Tym samym współdziała ze swoimi duszpasterzami na rzecz wspólnoty kościelnej i spełnia w ten sposób królewską funkcję Chrystusa.

4. **Zapamiętajmy: wierni świeccy, tak jak osoby duchowne i zakonne, są członkami Kościoła. Dzięki sakramentowi chrztu wszystkie stany są równe co do godności, ale różnią się co do funkcji i zadań. Wierni świeccy, dzięki swojej aktywnej i szerokiej obecności w świecie mogą w szczególny sposób realizować potrójną misję Chrystusa. W szczególny sposób wezwani są do tego, by „rzeczywistości społeczne, polityczne i ekonomiczne przenikać wymaganiami nauki i życia chrześcijańskiego”** (KKK 899).

Agnieszka Malecka